

930, 1,538, 371 og 1,551, vilde nordre Birks Folketal blive formindsket med omtrent 5,000 Mennesker.

Spad dernæst angaar Ordningen af Forretningerne for Frederiksberg Sogns Vedkommende have samtlige ovennævnte Myndigheder, hvis Erklæringer Justitsministeriet har indhentet, været enige i at tilraade, at den Birkedommeren for Diebliffet i Henshold til § 2 i midlertidig Lov angaaende Frederiksberg Sogns økonomiske Bestyrelse af 29de December 1857 paahvilende Deltagelse i den kommunale Bestyrelse overgaar til en egen Embedsmand, til hvem derhos et yderligere Indbægreb af Forretninger i Lighed med, hvad der finder Sted i de større Kjøbstæder, hvor der er en særlig Borgmester, kunde henlægges. Ogsaa i dette Forflag om Oprettelsen af et særligt Borgmesterembede ved Siden af Birkedommerembedet eller — hvad der formentlig vil være en mere adækvat Betegnelse — Byfogedembedet, maa Ministeriet for sit Vedkommende være ganske enig. Et det, saafremt en for Befolkningens Lærv syldestgjørende Ordning skal opnaas, ikke lader sig gjøre blot at udsøndre Frederiksberg som en særlig Jurisdiktion, behøver neppe nogen nærmere Raavisning. Det turde i saa Henseende formentlig være tilstrækkeligt at henvise til, at Frederiksberg Sogn allerede ved Folketællingen i 1880 havde et Indbyggerantal af 26,510, medens Landets tvende største Kjøbstæder, Aarhus og Odense, ifkun havde henholdsvis 24,831 og 20,804 Indbyggere, og at det i de nævnte — som ogsaa i flere andre af de større Kjøbstæder — er ansat nødvendigt foruden Byfogderne, hvis Embeder dog med Rette anses for nogle af de besværligste i Landet, at have en Borgmester, til hvem, foruden de kommunale Forretninger, endvidere Auktionsvæsenet og den hovedsagelige Andel i Skifteforvaltningen er henlagt. Dertil kommer, at Befolkningens Stigen er en saadan, at den kan forudsættes ved næste Folketælling i 1890 at ville overstige 40,000, i hvilken Henseende man kan oplyse, at Sognets Befolkning ifølge Mandtalslisterne for Oktober Maaned f. A. maa antages nu paa det Nærmeste at udgjøre 29,250 Individer, altsaa siden Folketællingen den 1ste Februar 1880 at være stegen med ca 2,750 Individer.

I Henseende til den nærmere Fordeling af Forretningerne mellem de to nævnte Embedsmænd har Frederiksberg Kommunalbestyrelse, hvis Forflag i saa Henseende den konstituerede Retsbetjent har tiltraadt, anbefalet, at saavel Domsmyndigheden i borgerlige Retsager, med Undtagelse af private Politifager, som Forvaltningen af Skifte- og Auktionsvæsenet tilligemed det dermed forbundne Skriveri og endvidere Formandskabet i den ifølge Lov af 12te Januar 1858 § 9 oprettede Bygningskommission samt i den ved § 20 i den ovennævnte Lov af 29de December 1857

anordnede Fattigkommission henlægges til Borgmesteren, medens de øvrige judicielle Forretninger, Politivæsenet samt Formandskabet i Sundhedskommissionen og Brandkommissionen tilfalder Byfogden. Spad særligt angaar Fattigkommissionen, der, som bekjendt, ifølge den nyseævnte Lovbestemmelse bestaar af Sognepræsten som Formand og 4 af Kommunalbestyrelsen valgte Medlemmer, har Kommunalbestyrelsen fremhævet, at Forholdet faktisk er blevet det, at Sognepræsten ifkun af Navn er Formand, idet hans øvrige Embedsforretninger ikke levne ham Tid til at udføre de med Formandskabet forbundne betydelige Forretninger, hvorfor disse nu bespørges af et af Kommissionens valgte Medlemmer med en Opoffrelse af Tid og Arbeidskraft, der overstiger Maalet for, hvad der billigvis kan fordrøes af et valgt Medlem. Da derhos en Borgmester formentlig maa forudsættes at medbringe flere Betingelser for at kunne varetage de heromhandlede administrative Forretninger end en Sognepræst, anser Kommunalbestyrelsen det for heldigt, om ogsaa Formandskabet i den nævnte Kommission kunde henlægges til ham, hvilken Ordning formentlig ogsaa vilde stemme vel overens med, at saavel Landkommunalloven af 6te Juli 1867 som Kjøbstadkommunalloven af 26de Mai 1868 have fritaget Sognepræsterne for den tvungne Deltagelse i Fattigadministrationen.

Den saaledes af Kommunalbestyrelsen foreslaaede Fordeling af Forretningerne har Ministeriet med den nedenfor berørte Undtagelse maattet finde passende. Navnlig har man ogsaa med Kommunalbestyrelsen maattet være enig i, at der ikke vil være Anledning til, saaledes som Forholdet er ordnet i de Kjøbstæder, der have en særlig Borgmester, at tillægge Byfogden nogen Deltagelse i Skifteforvaltningen, idet hans Deltagelse i de herhenhørende Forretninger paa Grund af den med hans øvrige Embede forbundne Arbeidsmængde maatte forudsættes væsentlig kun at ville blive af Navn, medens den dog paa den anden Side vilde medføre betydeligt Spild af Tid for ham og være til Uleilighed for begge Embedsmænd. I Overensstemmelse hermed har man ogsaa ment, at de Skiftevæsenet vedrørende Skriversforretninger bør henlægges til Borgmesteren. Derimod har Ministeriet i alt Fald ikke for Liden ment at kunne tiltræde Kommunalbestyrelsens fra den almindelige Retsordning altfor afvigende Forflag om, at ogsaa Domsmyndigheden i borgerlige Retsager med Undtagelse af saadanne, i hvilke Politiretsbehandling er foreskrevet, skulde henlægges til Borgmesteren.

I Overensstemmelse med det Foransførte vil det foranstaaende Lovforflag findes affattet. Med Hensyn til dets enkelte Bestemmelser skulle endnu følgende Bemærkninger tilføjes.